

[Camre.]

medlemmer af hr. Morten Langes parti, der mener, at det er vældig sundt, at de unge får lov til at flytte væk fra forældrene, når de er kommet op i den alder, hvor de begynder et studium. Det mener vi ikke ubetinget, og derfor ønsker vi en styrkelse af uddannelsesmulighederne i den vestlige del af Danmark.

Vi ved alle sammen og har set det gengivet i en lang række forskellige statistikker, at studiehyppigheden i landets vestlige og nordlige egne er ringere end omkring København. Jeg skal gerne medgive fru Grethe Philip, at der er andre faktorer end afstanden; det er vist også meget tydeligt vist i en lang række undersøgelser, at der findes mange forskellige forhold, som spiller ind her. Men det væsentlige for os er, at vi ikke bare lader os trække med af en udvikling, men at vi søger at præge udviklingen, planlægge et samfund i den retning, som vi ønsker, og at vi altså herunder søger at skabe mulighed for, at studiefrekvensen gøres lige så høj i den vestlige del af Danmark, som den er i den østlige. Og ingen vil vist prøve at benægte, at en af de meget væsentlige faktorer i dette spil er afstanden til studiestedet.

Jeg vil også gerne sige til hr. Morten Lange, at jeg har meget svært ved at se, at det skulle have været særlig uheldigt, at også jeg på mit partis vegne gav udtryk for mistillid til en Roskildeløsning i forbindelse med behandlingen af Odenseloven. Vi har meget længe haft det synspunkt, at Roskilde ikke var den mest hensigtsmæssige plads for det andet sjællandske center.

Det er rigtigt som af hr. Knud Bro citeret, at mit partis tidligere ordfører i dette spørgsmål, hr. K. B. Andersen, i den nævnte høring har givet udtryk for det synspunkt, at nu måtte man beslutte sig. Men hvis man læser hele høringen og ser de øvrige synspunkter, som hr. K. B. Andersen har givet udtryk for senere, vil man se, at der i hr. K. B. Andersens udtalelser indgik ønsket om en nærmere konkretisering og en nærmere underbygning af holdbarheden af denne Roskildeløsning. Under en sådan yderligere gennemarbejdning af problematikken er vi især stødt på det ophobningsproblem, som findes omkring København. Jeg vil gerne gentage her, at socialdemokratiet finder, at

København er stor nok, og vi ønsker ikke at medvirke til at øge boligproblemer, jordpriser, trafikproblemer osv.

Jeg kan ikke forstå, at hr. Morten Lange kan hævde, at der ikke er nogen lokaliseringsfaktorer af værdi; også jeg mener, at en lokaliseringsfaktor som borgmesterens partifarve er ganske irrelevant. Men jeg mener nok, at hr. Morten Lange ved at se på jordpriser, på trafikthed, på problemet med at skabe et selvstændigt center uden lyncogslærere — jeg tror, det var hr. K. B. Andersen, der brugte den betegnelse for lærere, som ikke har en fast tilknytning til centeret — vil finde et andet indhold ved en Næstvedløsning end ved en Roskildeløsning. På den baggrund er det, vi har ønsket at stille ændringsforslag om placeringen af dette center i Næstved.

Jeg vil gerne sige til slut, at det naturligvis er rigtigt, at afstanden mellem undervisningsministerens ønsker om udbygningstakten og socialdemokratiets ønsker på lang sigt synes at svinde ind; det er kun nogle relativt få tusinde studenterpladser, der skiller os, når vi kommer frem til 1980, idet ministeren også har taget ind i sine beregninger, at der i 1980 vil være en mere ligelig fordeling, end der er i dag. Men socialdemokratiet ønsker at stå frit i forhold til at accelerere udbygningen vest for Store-Bælt, og det er begrundelsen for, at vi agter at undlade at stemme om dette lovforslag.

Undervisningsministeren (Helge Larsen):

Ligesom flere ordførere, der allerede har udtrykt en vis tilfredshed og glæde over at være ved afslutningen af en langvarig drøftelse af problemerne om placering af universitetsuddannelser, føler også jeg trang til at sige udvalget tak for det arbejde, som er gjort, og de mange drøftelser, der har været. Hr. Morten Lange brugte det udtryk, at det har været en fornøjelse at arbejde med alle disse problemer; jeg vil gerne på egne vegne føje til, at også jeg har følt glæde ved at arbejde med det og se, hvorledes vi efterhånden kunne løse problemerne og nå frem til en væsentlig grad af enighed på mange områder.

Det har stået på længe; reelt er disse diskussioner jo begyndt i 1963-64, da man vedtog loven om Odense universitet. Jeg erindrer som en af dem, der deltog i debat-